

Súd: Okresný súd Trnava
Spisová značka: 30C/15/2020
Identifikačné číslo súdneho spisu: 2120206539
Dátum vydania rozhodnutia: 03. 04. 2023
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Veronika Židek
ECLI: ECLI:SK:OSTT:2023:2120206539.10

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Okresný súd Trnava sudkyňou JUDr. Veronikou Židek v spore žalobkyne: L.. B. Z., D.. XX.XX.XXXX, N. C. XXX, XXX XX C., právne zastúpená: Advokátska kancelária JUDr. Martin Bartko - JUDr. Silvia Bartková, Piaristická č. 6667, Trenčín, proti žalovanému: Z. F., R. G.Ú. G. B. A., Z. Z. Š. X, XXX XX N., o náhradu škody 4 563,28 eura s príslušenstvom, takto

rozhodol:

I. Žalovaný je povinný zaplatiť žalobkyni sumu 4 455,14 eura spolu s úrokom z omeškania vo výške 5 % ročne z dlžnej sumy odo dňa 31.07.2020 do zaplatenia, do tridsiatich dní od právoplatnosti rozsudku.

II. Vo zvyšku žalobu z a m i e t a .

III. Žalobkyňa m á n á r o k na náhradu trov konania v rozsahu 100 %.

o d ô v o d n e n i e :

1. Dňa 20.08.2020 bola podaná na Okresnom súde Trnava žaloba o náhradu škody vo výške 4 563,28 eura s príslušenstvom titulom náhrady škody za nezákonné rozhodnutie. Žalobkyňa bola na podklade uznesenia vyšetrovateľa PZ Okresného riaditeľstva Policajného zboru v Trnave, odbor kriminálnej polície pod Č.S.: P.-XXXX/X-P.-H.-XXXX zo dňa 20.08.2008 obvinená a následne na základe podanej obžaloby prokurátorom Okresnej prokuratúry v Trnave sp. zn. XPv XXX/XX podanej na Okresný súd Trnava dňa 23.11.2009 aj obžalovaná z prečinu krádeže podľa § 212 ods. 1, ods. 3 písm. a) Tr. zák. a prečinu poškodzovania cudzej veci podľa § 245 ods. 1 Tr. zák. na skutkovou základe uvedenom vo výrokovvej časti podanej obžaloby. Rozsudkom Okresného súdu Trnava č. k. 4T/104/2009 zo dňa 29.11.2018, ktorý nadobudol právoplatnosť dňa 24.01.2019, bola žalobkyňa právoplatne oslobodená spod obžaloby z dôvodu, že nebolo dokázané, že sa stal skutok, pre ktorý bola žalobkyňa trestne stíhaná. Na základe uvedeného žalobkyňa bola nedôvodne trestne stíhaná a obžalovaná a bolo voči nej nedôvodne vedené trestné konanie. V súvislosti s vyššie uvedeným trestným stíhaním a podanou obžalobou žalobkyni ako obvinenej a neskôr obžalovanej vznikla skutočná škoda vo výške celkom 4 536,28 eura, ktorá spočíva v nákladoch vynaložených na obhajobu žalobkyne v tejto trestnej veci. Vzhľadom na to, že ani vyšetrovateľ Policajného zboru, ani prokurátor Okresnej prokuratúry v Trnave nezastavili nedôvodné trestné stíhanie, dokonca vo veci bola podaná obžaloba, bola žalobkyňa nútená pre riadne uplatňovanie a chránenie svojich práv vo veci vyhľadať odbornú právnu pomoc obhajcu. Žalobkyňa poukazuje na to, že za zákonnosť akéhokoľvek trestného stíhania zodpovedá dozorujúci prokurátor okresnej prokuratúry, a preto v danom prípade je to príslušná Okresná prokuratúra v Trnave, ktorá nesie zodpovednosť za nezákonné stíhanie žalobkyne. Žalobkyňa poukazuje aj na to, že napriek oslobodzujúcemu rozsudku Okresného súdu Trnava zo dňa 08.04.2014, prokurátor okresnej prokuratúry vo veci podal odvolanie v neprospech žalobkyne, ktorým postupom ešte navýšil výšku škody žalobkyne. Špecifikácia úkonov poskytnutých právnych služieb obhajoby a výška ich odmeny vyplýva z vyúčtovania obhajcu pripojeného k tejto žalobe. Vynaloženie nákladov žalobkyňa preukazuje priloženou faktúrou a príjmovým dokladom.

Žalobkyňa sa snažila pred podaním žaloby so žalovaným v zastúpení príslušným orgánom štátnej správy dohodnúť o úhrade vzniknutej škody, avšak Generálna prokuratúra SR po prejednaní žiadosti o náhradu škody zodpovednosť štátu za vzniknutú škodu odmieta. Vo vzťahu k námietke premlčania uplatneného nároku o náhradu škody žalobkyňa uvádza, že premlčacia lehota môže plynúť najskôr od právoplatnosti oslobodzujúceho rozsudku a táto právoplatnosť nastala až dňa 24.01.2019 a náklady právnych služieb uhradila až po úplnom skončení veci a vrátení všetkých zadržovaných vecí dňa 20.01.2020. Na základe toho námietka premlčania nároku žalobkyne zo strany Generálnej prokuratúry nie je dôvodná. Je nesporné, že žalobkyňa vznikla škoda a je nesporné, že za túto škodu zodpovedá Slovenská republika. Za Slovenskú republiku koná v tejto právnej veci Generálna prokuratúra SR. Žalobkyňa riadne požiadala o prerokovanie svojho nároku na náhradu škody svojou žiadosťou doručenou Generálnej prokuratúre SR dňa 30.01.2020, avšak do 6 mesiacov od doručenia tejto žiadosti nebol nárok na náhradu škody uspokojený, čím sa žalovaný po uplynutí tejto doby, t. j. dňom 31.07.2020 dostal do omeškania. Na základe toho si žalobkyňa zároveň v súlade s ustanovením § 16 ods. 4 zák. č. 514/2003 Z. z. uplatňuje aj úrok z omeškania z dlžnej sumy vo výške 5,00 % od 31.07.2020 do zaplataenia v zmysle § 517 ods. 2 Obč. zák. v spojení s § 3 Nariadenia vlády SR č. 87/1995 Z.z. Na základe všetkých vyššie uvedených skutočností preto žalobkyňa navrhuje, aby súd po vykonanom dokazovaní zaviazal žalovaného k povinnosti zaplatiť žalobkyňi sumu 4 563,28 eura spolu s úrokom z omeškania vo výške 5,00 % ročne zo sumy 4 563,28 eura od 31.07.2020 do zaplataenia, všetko do 3 dní od právoplatnosti rozsudku a nahradiť žalobkyňi trovy konania.

2. K žalobe žalobkyňa pripojila doručenkú, Žiadosť o predbežné prerokovanie nároku na náhradu škody zo dňa 28.01.2020, podací lístok, Odpoveď Generálnej prokuratúry zo dňa 27.07.2020, Úradný záznam k sp. zn. XX/XX O., T. Č.. XXXXXXXXX zo dňa 17.01.2020, potvrdenie o úhrade faktúry zo dňa 20.01.2020, tabuľku úrokových sadzieb ECB, rozsudok OS TT 29.11.2018 sp. zn. 4T/104/2009.

3. Žalovaný vo svojom vyjadrení k žalobe zo dňa 14.12.2020 uviedol, že z kontextu žaloby vyplýva, že právnym titulom, na podklade ktorého si žalobkyňa uplatňuje nárok na náhradu škody je nezákonné rozhodnutie policajta, na základe ktorého bolo vedené trestné stíhanie voči žalobkyňi. Škoda, ktorá mala byť žalobkyňi spôsobená, má pozostávať z účelne vynaložených nákladov na obhajobu v trestnej veci. Vo vzťahu k uplatnenému nároku na náhradu škody, je potrebné v prvom rade poukázať (zhodne s odpoveďou Generálnej prokuratúry SR zo dňa 27.07.2020 pod sp. zn. S. B. XX/XX/XXXX-Xm tvoriacu prílohu žaloby), že k uplatneniu náhrady škody zo strany žalobkyne prišlo až po uplynutí zákonnej premlčacej lehoty. Na podklade uvedeného preto v súlade s ustanovením § 100 ods. 1 Občianskeho zákonníka žalovaný namieta premlčanie uplatneného nároku a to v plnom rozsahu. Svoje stanovisko odôvodňuje nasledovným: Premlčacie lehoty na uplatnenie nároku na náhradu škody spôsobenej orgánom verejnej moci sú upravené v § 19 zákona č. 514/2003 Z. z. Podľa § 19 ods. 1 zákona č. 514/2003 Z. z. „ Právo na náhradu škody sa premlčí za tri roky odo dňa, keď sa poškodený dozvedel o škode. Ak je podmienkou uplatnenia práva na náhradu škody zrušenie alebo zmena právoplatného rozhodnutia, plynie premlčacia lehota odo dňa doručenia (oznámenia) rozhodnutia, ktorým bolo zmenené alebo zrušené právoplatné rozhodnutie. Podľa § 19 ods. 2 zákona č. 514 /2003 Z. z. „ Najneskôr sa právo na náhradu škody premlčí za desať rokov odo dňa, keď bolo poškodenému doručené (oznámené) rozhodnutie, ktorým mu bola spôsobená škoda; to neplatí, ak ide o škodu na zdraví alebo škodu spôsobenú rozhodnutím podľa §7a8. Odcitované zákonné ustanovenia poskytujú relevantnú odpoveď, akým spôsobom a od akého dátumu je počítaná subjektívna a objektívna lehota na uplatnenie práva na náhradu škody v zmysle zákona č. 514/2003 Z. z. Odhliadnuc od plynutia subjektívnej lehoty poukazuje primárne na uplynutie zákonnej objektívnej lehoty (10 rokov), ktorá v zmysle zákonnej úpravy začala plynúť odo dňa doručenia, resp. oznámenia rozhodnutia, ktorým mala byť spôsobená škoda. V uvedenom smere neobstojí argumentácia žalobkyne, že premlčacia lehota mohla začať plynúť najskôr od právoplatnosti oslobodzujúceho rozsudku. Žalobkyňa netvrdí, že škoda jej bola spôsobená rozsudkom, ale nezákonným trestným stíhaním, a teda rozhodnutím, ktorým jej mala byť škoda spôsobená, môže byť výlučne rozhodnutie, ktorým jej bolo v predmetnej trestnej veci vznesené obvinenie. Týmto rozhodnutím mohlo byť výlučne uznesenie povereného príslušníka PZ, Okresného riaditeľstva PZ Trnava zo dňa 20.08.2008, pod Č.: P-XXXX/X-P.- XXXX, ktorým bolo podľa § 206 ods. 1 Trestného poriadku vznesené obvinenie žalobkyňi pre prečin krádeže podľa § 212 ods. 1, ods. 3 písm. a) Trestného zákona a prečin poškodzovania cudzej veci podľa § 245 ods. 1 Trestného zákona. Dané uznesenie bolo žalobkyňi oznámené doručením jeho rovnopisu dňa 03.09.2008. Zo strany prokurátorky Okresnej prokuratúry Trnava bola v danej veci podaná obžaloba na Okresný súd Trnava dňa 30.11.2009. Z časového vymedzenia jednotlivých úkonov jednoznačne vyplýva, že k uplatneniu

nároku na náhradu škody - žiadosť o predbežné prerokovania bola na Generálnu prokuratúru SR doručená až dňa 30.01.2020 - prišlo až po uplynutí 10 ročnej objektívnej premlčacej lehoty v zmysle § 19 ods. 2 zákona č. 514/2003 Z. z. Tvrdenie žalobkyne o plynutí premlčacej lehoty najskôr od právoplatnosti oslobodzujúceho rozsudku dňa 24.01.2019, je možné považovať za výlučne subjektívny výklad zo strany žalobkyne, ktorý nemá oporu v odcitovaných zákonných ustanoveniach, ako ani v prezentovaných skutkových tvrdeniach, pričom je v zrejmom rozpore s výslovným znením ustanovenia § 19 ods. 2 zákona č. 514/2003 Z. z.. Žalobkyňa nezákonnosť jej trestného stíhania zakladá výlučne na tom, že v predmetnej trestnej veci bola právoplatne oslobodená spod obžaloby rozsudkom Okresného súdu Trnava č. k. 4T/104/2009 zo dňa 29.11.2018, ktorý nadobudol právoplatnosť dňa 24.01.2019. Na základe uvedeného nie je možné uznať ani právny základ uplatneného nároku. Skutočnosť, že osoba je oslobodená spod obžaloby, nie je možné bez ďalšieho vyhodnotiť ako spofahlivý záver o tom, že trestné stíhanie bolo vedené nezákonne, resp. že uznesenie o vznesení obvinenia podľa § 206 ods. 1 Trestného poriadku bolo vydané v rozpore so zákonom. Zo strany žalobkyne v podanej žalobe neboli uvedené žiadne argumenty, ktorý by zdôvodňovali nezákonnosť jej trestného stíhania. Svoj nárok teda opiera výlučne o výsledok trestného konania v podobe oslobodzujúceho rozsudku a zákonné povinnosti prokuratúry spočívajúce vo výkone dozoru v prípravnom konaní. V stručnosti je potrebné uviesť, že v danej príšle uznesením povereného príslušníka PZ, Okresného riaditeľstva PZ Trnava zo dňa 20.08.2008, pod Č.: P.-XXXX/X-P.-H.-XXXX postupom podľa § 206 ods. 1 Trestného poriadku k vzneseniu obvinenia žalobkyňi pre prečin krádeže podľa § 212 ods. 1, ods. 3 písm. a) Trestného zákona a prečin poškodzovania cudzej veci podľa § 245 ods. 1 Trestného zákona. Predmetné uznesenie bolo zo strany dozorujúceho prokurátora vyhodnotené ako zákonné. Postup podľa § 206 ods. 1 Trestného poriadku bol okrem iného odôvodnený i na podklade zápisnice o vykonaní domovej prehliadky zo dňa 04.04.2008 z ktorej bolo zrejmé, že časť predmetov špecifikovaných vo výrokovvej časti uznesenia o vznesení obvinenia bola dobrovoľne vydané svedkom menom T. W. Y., vtedajším priateľom žalobkyne. Na vznesenie obvinenia sa nevyžaduje, aby vina obvineného bola nepochybne preukázaná. V tomto smere totiž postačuje dostatočne odôvodnený záver o spáchaní trestného činu určitou konkrétnou osobou. V predmetnej trestnej veci k takémuto záveru vo vzťahu k žalobkyňi v čase vydania predmetného uznesenia s dostatočnou mierou presvedčivosti nasvedčovali zabezpečené dôkazy. Ďalej je potrebné zdôrazniť, že vznesenie obvinenia na rozdiel od odsudzujúceho rozsudku predstavuje vyšší stupeň pravdepodobnosti, že určitá osoba mala spáchať konkrétny trestný čin, pričom jednoznačný a nepochybný záver o spáchaní trestného činu sa vyžaduje až pre rozhodnutie vo veci rozsudkom. Na základe vyššie uvedeného nie je možné konštatovať, že by predmetné rozhodnutie bolo nezákonné, nakoľko bolo vydané na podklade dôkaznej situácie, ktorá existovala v čase vydania rozhodnutia. Ďalej žalovaný vo svojom vyjadrení poukazuje na zákonnú podmienku vymedzenú v ustanovení § 6 ods. 1 zákona č. 514/2003 Z. z., v zmysle ktorého ak tento zákon neustanovuje inak, právo na náhradu škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím možno uplatniť iba vtedy, ak právoplatné rozhodnutie, ktorým bola škoda spôsobená, bolo zrušené alebo zmenené pre nezákonnosť príslušným orgánom. Súd, ktorý rozhoduje o náhrade škody, je viazaný rozhodnutím tohto orgánu. V predmetnej veci neprišlo k splneniu danej podmienky pre možnosť uplatnenia zodpovednosti štátu za nezákonné rozhodnutie, a to zrušenia takéhoto rozhodnutia. Uznesenie o vznesení obvinenia nebolo zrušené ani zmenené, teda nemožno ho považovať v zmysle § 6 ods. 1 zákona č. 514/2003 Z. z. za nezákonné. V tejto súvislosti poukazuje na nález Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. II ÚS 163/2013 zo dňa 13.11.2013 a v ňom vyslovený názor, že ak uznesenie o vznesení obvinenia nebolo zrušené, nemožno ho bez ďalšieho považovať za nezákonné, resp. odporujúce zákonu iba z dôvodu, že sa pravdepodobnosť o spáchaní skutku určitou osobou neskôr z rôznych dôvodov nepotvrdila. Na podporu uvedeného taktiež odkazuje na odôvodnenie rozsudku Najvyššieho súdu Slovenskej republiky z 30. júla 2008 sp. zn. 3 Cdo 201/2007 sa konštatuje, že „...nejde o neoprávnený zásah do osobnosti fyzickej osoby vtedy, keď je proti nej v súlade so zákonnými podmienkami vznesené obvinenie z trestného činu a aj ďalšie úkony orgánov činných v trestnom konaní zasahujúce do práv tejto fyzickej osoby sú vykonávané v medziach zákona; na tom sa nič nemení ani v prípade, ak by neskôr prípadne aj došlo k zastaveniu trestného stíhania voči tejto fyzickej osobe alebo k jej prepusteniu z väzby alebo aj k oslobodeniu spod obžaloby“. Oslobodzujúci rozsudok teda bez ďalšieho nemôže odôvodňovať záver, že trestné stíhanie bolo vedené na podklade nezákonného rozhodnutia. Na to, aby bola osoba uznaná vinnou, resp. oslobodená spod obžaloby sú stanovené odlišné požiadavky ako pre rozhodnutie o vznesení obvinenia. Stačí iba určitá miera pravdepodobnosti, zákon nevyžaduje úplnú istotu. Pre uskutočnenie prípravného konania sa nevyžaduje istota o existencii skutku, ani o osobe páchatela, resp. o zavinení konkrétnej osoby, pričom vždy sa postupuje v zmysle § 2 ods. 4 Trestného poriadku, a teda každý, proti komu sa vedie trestné konanie, sa považuje za nevinného, kým súd nevysloví

právoplatným odsudzujúcim rozsudkom jeho vinu. K zmene v dôkaznej situácii prišlo až v priebehu vykonávania dokazovania na hlavnom pojednávaní a rozhodnutie súdu teda vychádzalo zo zmeneného dôkazného stavu, pričom daná skutočnosť mala za následok, že prišlo k späťvzatiu odvolania zo strany dozorového prokurátora. Vzhľadom na vyššie podrobne rozvedenú absenciu nezákonného rozhodnutia ako základného zákonného predpokladu na vyodenie zodpovednosti za škodu v zmysle zákona č. 514/2003 Z. z. nie je možné dospieť k inému záveru ako k tomu, že neprišlo k vzniku zodpovednostného vzťahu majúceho za následok povinnosť uhradiť vzniknutú škodu, a teda žalobkyni v dôsledku, že neboli naplnené zákonné predpoklady, nevznikol nárok na náhradu škody. Z týchto dôvodov považuje i v tomto smere žalobu za nedôvodnú a navrhuje jej zamietnutie. Nad rámec uvedeného vzhľadom na vyššie vyjadrenú nedôvodnosť celej žaloby rovnako nesúhlasí s uplatnenou výškou náhrady škody, ako aj s úrokom z omeškania.

4. Žalobkyňa v replike doručenej súdu dňa 24.02.2021 uviedla, že sa s konštatovaním žalovaného v žiadnom prípade nestotožňuje. Žalobkyňa bola riadne a právoplatne zbavená obvinenia, a to na základe oslobodzujúceho rozsudku Okresného súdu Trnava č. k. 4T/104/2009 zo dňa 29.11.2018, ktorý nadobudol právoplatnosť dňa 24.01.2019. Žalovaný sa podľa názoru žalobkyne nenáležite snaží znížiť význam oslobodzujúceho rozsudku a jeho vážnosť pre žalobkyňu s poukazom na údajnú zmenu dôkaznej situácie v priebehu trestného konania pred súdom, pritom však opomína fakt, že je to práve dozorový prokurátor žalovaného, ktorý zodpovedá za priebeh prípravného konania, a teda aj náležité zistenie skutkového stavu. V danom prípade sa v podstate jedná už o druhé oslobodzujúce rozhodnutie v danej veci, hoci prvý oslobodzujúci rozsudok bol práve na základe odvolania žalovaného a za porušenia práva žalobkyne na obhajobu (ako konštatoval aj Najvyšší súd SR vo svojom uznesení č. k. 3Tdo/55/2016 zo dňa 27.07.2016) zrušený a vec bola vrátená Okresnému súdu Trnava na nové prejednanie a rozhodnutie. Napriek tomu som bola žalobkyňa znovu oslobodená spod obžaloby. Podaním odvolania prokurátora tak bola opätovne úplne zbytočne navýšená škoda v podobe dodatočných nákladov obhajoby žalobkyne. V danom prípade je rozhodujúce to, že žalobkyňa bola právoplatne zbavená obvinenia z trestného činu, a to vo veci, v ktorej od počiatku svoju vinu popierala a poukazovala na úplne vymyslené a nepravdivé tvrdenia uvedené v uznesení o vznesení obvinenia. Na druhej strane považuje žalobkyňa za podstatné poukázať na to, že judikatúra výkladom zákona č. 514/2003 Z. z. prijala záver, že z pohľadu nároku na náhradu škody má rovnaký význam ako zrušenie uznesenia o vznesení obvinenia pre nezákonnosť aj zastavenie trestného stíhania, resp. oslobodenie spod obžaloby. V danom prípade sa jedná o zodpovednosť objektívnu, a teda nie je rozhodujúce presvedčenie jednotlivých členov orgánov činných v trestnom konaní o dôvodnosti trestného stíhania, ale skutočnosť, že žalobkyňa nebola uznaná vinnou z obvinenia, a teda trestné stíhanie jej osoby nevedlo k jej trestnoprávnej zodpovednosti. V súlade s ustálenou súdnou praxou je žalobkyňa jednoznačne toho názoru, že štát zodpovedá za škodu spôsobenú začatím (vedením) trestného stíhania, ktoré sa neskončilo právoplatným odsudzujúcim rozhodnutím súdu. Táto zásada bola vyjadrená už vo viacerých skorších rozhodnutiach, ktoré sa týkali náhrady škody spôsobenej štátnym orgánom v zmysle zákona č. 58/1969 Zb. o zodpovednosti za škodu spôsobenú rozhodnutím orgánu štátu alebo jeho nesprávnym úradným postupom. Rozhodovanie súdov podľa uvedeného zákona sa ustálilo na názore, že ten, proti komu bolo trestné stíhanie zastavené, alebo ten, ktorý bol oslobodený spod obžaloby, má zásadne právo na náhradu škody spôsobenej uznesením o vznesení obvinenia (F. XX/XXXX). Na podstate tohto právneho názoru zotráva súdna prax aj po prijatí zák. č. 514/2003 Z. z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej veci a o zmene niektorých zákonov. Zákon č. 514/2003 Z. z. síce vyslovene neupravuje nárok na náhradu škody v prípade oslobodenia obžalovaného spod obžaloby, ale súdna judikatúra dospela k záveru, že ide o špecifický prípad zodpovednosti štátu za škodu spôsobenú začatím a vedením trestného stíhania, pri ktorom treba vychádzať z analogického výkladu úpravy najbližšej, a to z úpravy zodpovednosti za škodu spôsobenú nezákonným rozhodnutím. Rovnaký význam ako zrušenie právoplatného uznesenia o vznesení obvinenia pre nezákonnosť, má v tomto zmysle tiež zastavenie trestného stíhania alebo oslobodenie spod obžaloby. Podstata nároku na náhradu škody sa totiž v tomto prípade neviaže na (ne)správnosť postupu orgánov činných v trestnom konaní pri začatí trestného stíhania, ale na samotný výsledok trestného stíhania. K rovnakému záveru dospel aj Krajský súd v Trenčíne vo svojom rozsudku č. k. 5Co/146/2015-120 zo dňa 11.11.2015. Súčasne rovnaký názor zastáva aj Okresný súd Trenčín, ktorý rozhodol v obdobnej veci vedenej na Okresnom súde Trenčín pod sp. zn. 14C/16/2017 svojím rozsudkom č. k. 14C/16/2017-138 zo dňa 28.01.2019, ktorý nadobudol právoplatnosť dňa 11.03.2019. Na základe vyššie uvedeného, teda štát zodpovedá za škodu spôsobenú nezákonným rozhodnutím, za ktoré sa v prípade nezákonného trestného stíhania, ktoré skončilo zastavením alebo oslobodením spod obžaloby, považuje uznesenie o

vznesení obvinenia. Zákon č. 514/2003 Z.z. v danom prípade neviaže priznanie nároku na náhradu škody na dôvody oslobodenia spod obžaloby, ako sa na to snaží poukázať žalovaný vo svojom vyjadrení, ale na to, či žalobkyňa v danom prípade uplatnila riadny opravný prostriedok podľa osobitných predpisov. Ak sa teda jedná o náhradu škody spôsobenú nezákonným uznesením o vznesení obvinenia a následným trestným stíhaním, vyžaduje sa pre priznanie práva na náhradu škody, aby poškodený podal proti uzneseniu o vznesení obvinenia riadny opravný prostriedok - sťažnosť, iba že by išlo o prípad hodný osobitného zreteľa, ktorý splnenie tejto podmienky nevyžaduje. Žalobkyňa od počiatku trestného stíhania kategoricky popierala akékoľvek nezákonné konanie voči poškodenému, nakoľko sa žiadneho nezákonného konania nedopustila. Skutočnosť, že poškodený v trestnom konaní tvrdil opak, nezbavuje štát povinnosť nahradiť vzniknutú škodu. Voči uzneseniu o vznesení obvinenia žalobkyňa riadne podala sťažnosť a voči nedôvodnému trestnému stíhaniu sa kvalifikovane bránila. Žalobkyňa nemôže niesť zodpovednosť za to, že sa voči nej viedlo trestné stíhanie, hoci i na základe živého obvinenia inej osoby, a voči tomuto obvineniu sa oprávnené a kvalifikovane bránila a nakoniec s úspechom aj ubránila. Preto je nezákonné a aj nesprávne a v právnom štáte morálne neudržateľné, aby žalobkyňa bola nútená znášať náklady právneho zastúpenia v trestnom konaní, ktorého vedenie bolo voči nej úplne nedôvodné a skočilo úplným oslobodením spod obžaloby. V neposlednom rade bol to práve prokurátor Okresnej prokuratúry Trnava, ktorý napriek dôvodným pochybnostiam o priebehu skutku a trestnoprávnej zodpovednosti žalobkyne a v neposlednom rade napriek odmietaniu viny žalobkyne z trestného činu od samého počiatku trestného stíhania, sa aj napriek tomu rozhodol podať voči žalobkyňi obžalobu, ktorá sa však ukázala ako nedôvodná. Za takýchto okolností je potom zodpovednosť žalovaného za trestné stíhanie žalobkyne plne odôvodnená. Čo sa týka námietky žalovaného ohľadne výšky uplatnených trov obhajoby, tak túto žalobkyňa považuje za nekonkrétnu a čisto účelovú. Je nespochybniteľné, že obhajca žalobkyne sa zúčastnil všetkých uplatnených úkonov právnych služieb. Je zrejmé, že vedením trestného stíhania sa zasiahlo veľmi vážnym spôsobom do základných práv a slobôd žalobkyne pre obvinenie zo skutku, ktoré sa nakoniec nepreukázalo, a že sa narušila česť, dôstojnosť a vážnosť v spoločnosti pre obvinenie zo spáchania trestného činu, ktoré nebolo preukázané. Vo vzťahu k námietke premlčania žalobkyňa uvádza, že premlčacia lehota môže plynúť najskôr od právoplatnosti oslobodzujúceho rozsudku, a táto právoplatnosť nastala až dňa 24.01.2019. Na základe toho námietka premlčania nároku žalobkyne zo strany Generálnej prokuratúry nie je dôvodná.

5. V duplike doručenej súdu dňa 25.03.2021 žalovaný v plnom rozsahu odkazuje na vyjadrenie k žalobe zo dňa 10.12.2020, pričom zotrváva na záveroch a stanovisku v ňom vyjadrenom. Nad rámec uvedeného uviedol, že súdne rozhodnutia, na ktoré žalobkyňa poukázala v podanom vyjadrení, konkrétne rozsudok Krajského súdu v Trenčíne vo č. k. 5Co/146/2015-120 zo dňa 11.11.2015, ako aj rozsudok Okresného súdu Trenčín č. k. 14C/16/2017-138 zo dňa 28.01.2019, ktorý bol priložený k vyjadreniu, nepredstavujú rozhodnutia špecifikované v § 193 Civilného sporového poriadku, teda nejde o také rozhodnutia, ktorými by bol súd v predmetnej veci viazaný. Ďalej zdôrazňuje, že odkazovaný rozsudok Okresného súdu Trenčín č. k. 14C/16/2017-138 zo dňa 28.01.2019 neobsahuje v písomnom vyhotovení vzhľadom na postup podľa § 221 písm. a) Civilného sporového poriadku odôvodnenie, v ktorom by boli vyjadrené úvahy, ktorými sa pri rozhodovaní súd riadil, rovnako nie je popísaný skutkový stav, z ktorého súd pri svojom rozhodovaní vychádzal. Z uvedeného dôvodu nie je možné ani zaujať stanovisko k tomu, či išlo v danej veci o skutkovo obdobnú vec, resp. na podklade čoho Okresný súd Trenčín rozhodoval. K nedôvodnosti trestného stíhania a podania obžaloby na žalobkyňu zo strany prokurátora Okresnej prokuratúry Trnava ďalej uvádza, že skutočnosť, že v predmetnej veci bolo nariadené hlavné pojednávanie jednoznačne preukazuje, že i zo strany Okresného súdu Trnava v rámci preskúmania obžaloby v zmysle § 241 a nasl. Trestného poriadku neboli zistené také okolnosti, ktoré by umožňovali postup podľa § 241 ods. 1 písm. f) Trestného poriadku, t. j. odmietnutie obžaloby, resp. postup podľa § 241 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku v spojení s § 215 ods. 1 Trestného poriadku, t. j. zastavenie trestného stíhania z rovnakých dôvodov, ako môže trestné stíhanie zastaviť aj prokurátor. Z uvedeného je zrejmé, že postup prokurátora Okresnej prokuratúry Trnava spočívajúci v podaní obžaloby na podklade zisteného skutkového stavu bol dôvodný a práve opačný postup, t. j. ak by prokurátor zastavil trestné stíhanie, by mal vzhľadom na zistený skutkový stav za následok konanie v rozpore s Trestným poriadkom. Na základe vyššie prezentovaných skutočností v spojení s vyjadrením k žalobe zo dňa 10.12.2020 považuje žalobu naďalej za nedôvodnú a navrhuje jej zamietnutie v plnom rozsahu.

6. Na pojednávaní konanom dňa 09.05.2022 právny zástupca žalobcu v úvodnej reči uviedol, že sa v plnom rozsahu sa pridrižiava podanej žalobe zo dňa 19.08.2021. a navrhuje vykonať dokazovanie všetkými zápisnicami z hlavného pojednávania, z ktorých je zrejmá prítomnosť obhajcu na týchto

úkonoch, ako aj čas trvania hlavného pojednávania, úradný záznam o nahliadnutí do spisu zo dňa 14.06.2010, ktorý preukazuje, že v tento deň bol obhajca naozaj nahliadnuť do spisu a tento na Okresnom súde Trnava naozaj študoval.

7. Žalovaný na tomto pojednávaní uviedol, že v plnom rozsahu odkazuje na vyjadrenie k žalobe zo dňa 10.12.2020. V konaní nebolo preukázané, že žalobkyňa podala odvolanie proti uzneseniu o vznesení obvinenia. Rovnako popiera nárok na úhradu nákladov spojených s predbežným prerokovaním nároku, keďže v zmysle § 18 ods. 3 zákona 514/2003 nemôže ísť o náhradu škody. Ak by sa súd nestotožnil s právnou argumentáciou žalovaného, žalovaný žiada dlhšiu lehotu na plnenie ako uvádza žalobkyňa (3 dni od právoplatnosti rozsudku), keďže takáto lehota je v podmienkach žalovaného neuskutočiteľná. Listiny z trestného spisu označí po jeho nahliadnutí, ak bude spis pripojený.

8. Žalobkyňa zo spisu Okresného súdu Trnava sp. zn. XT/XXX/XXXX D. S. W. U.: Č.. U.. XX-XX, XXX, XXX, XXX, XXX, XXX-XXX, XXX-XXX, XXX-XXX, XXX-XXX, XXX-XXX, XXX, XXX, XXX-XXX, XXX, XXX, XXX-XXX, XXXX-XXXX, XXXX-XXXX, XXXX-XXXX, XXXXb), XXXXc), XXXX-XXXX, XXXX-XXXX, XXXX-XXXX, XXXX-XXXX, XXXX-XXXX, XXXX-XXXX, XXXX-XXXX, XXXX.

9. Žalovaný zo spisu Okresného súdu Trnava sp. zn. 4T/104/2009 navrhol vykonať dokazovanie listinami: XXX-XXX, X-X, XX-XX.

10. Na pojednávaní dňa 13.01.2023 právny zástupca žalobcu uviedol, že vzhľadom na obranu žalovaného, ktorá spočívala v tom, že žalovaný rozporoval aj jednotlivé úkony právnych služieb obhajoby poskytnutých žalobkyni v trestnom konaní navrhli oboznámiť príslušné listinné doklady, ktorých vykonanie a účelnosť týchto úkonov preukazujú. Podaním zo dňa 16.11.2022 navrhol konkrétne čísla listov a má za to, že z týchto vyplýva plná opodstatnenosť nároku na náhradu škody, ktorá spočíva v náhrade trov obhajoby. Bolo od počiatku zrejmé, že žalobkyňa bola vo veci nevinná, nakoľko v spise bolo založených hneď niekoľko dokladov o tom, že veci zakupovala ona, napriek tomu bola podaná obžaloba, dokonca po oslobodení bolo podané odvolanie, pričom následne súd znova prispel k tomu, že skutok sa nestal a obžalovanú spod obžaloby oslobodil v celom rozsahu. Navrhnuté dôkazy jednoznačne dôvodnosť a výšku škody preukazujú. K vznesenej námietke ohľadne sťažnosti žalobkyne v prípravnom konaní uviedol, že z vykonaných dôkazov je preukázané, že sťažnosť podaná bola, že táto bola prokuratúrou zamietnutá, a ani Generálna prokuratúra pri predbežnom prejednaní nároku na náhradu škody neuvádza, že by sťažnosť podaná nebola. Námietku žalovaného v tomto konaní považuje za nedôvodnú a účelovú. Žalovaný vo svojom vyjadrení poukazuje na to, že vznesenie obvinenia a vedenie trestného stíhania voči žalobkyni bolo dôvodné, pričom tento názor je v priamo rozpore s ustálenou judikatúrou, podľa ktorej je rozhodujúcim kritériom zákonnosť začatia trestného stíhania je výsledok trestného konania. Podľa ÚS SR a jeho názoru rozhodnutí sp. zn. III ÚS 754/2016 je nutné pripomenúť, že ak má byť jednotlivец povinný podrobiť sa úkonom trestného konania, musí v právnom štáte existovať garancia, že v prípade preukázania, že trestnú činnosť nespáchal, dostane sa mu odškodnenia za všetky úkony, ktorým bol zo strany štátu podrobený. Následne v inom náleze ÚS SR z sp. zn. I ÚS 540/2016 zdôraznil, že ak sa trestné stíhanie konkrétnej osoby skončilo vydaním oslobodzujúceho rozsudku, bez ohľadu na dôvod, pre ktorý sa tak stalo, uznesenie, ktorým bolo obvinenému vznesené obvinenie, je potrebné považovať za takýchto okolností vždy za nezákonné a zasahujúce do základných práv jednotlivca.

11. Žalovaný na pojednávaní uviedol, že pokiaľ ide o navrhované dôkazy vo vzťahu k uzneseniu o vznesení obvinenia a nároku nadväzujúceho uznesenia prokuratorky Okresnej prokuratúry Trnava v predmetnej trestnej veci zo dňa 26.02.2009, primárne poukazuje na obsah daného uznesenia, v zmysle ktorého bola sťažnosť žalobkyne zamietnutá podľa § 193 ods. 1 písm. d) Trestného poriadku, a to z dôvodu, že táto bola podaná oneskorene. Je na mieste zdôrazniť, že zamietnutie z dôvodu jeho oneskoreného podania je potrebné odlišovať od zamietnutia z dôvodu jej nedôvodnosti v zmysle §193 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku. Ak je sťažnosť zamietnutá z dôvodu jej oneskoreného podania, neprichádza zo strany nadriadeného orgánu k preskúmaniu z dôvodu jej uvedených, a teda sa nepreskúmava dôvodnosť jej obvinenia. Ďalej poukazuje na časové súvislosti, a to, že uznesenie o vznesení obvinenia bolo žalobkyni doručené dňa 03.09.2008 a sťažnosť voči nemu podala až dňa 29.01.2009, teda niekoľko mesiacov od oznámenia uznesenia o vznesení obvinenia. V tomto smere má za to, že príslušný postup žalobkyne nie je možné považovať za súladný s § 6 ods. 2 zákona 514/2003 Z. z. Takéto uplatnenie opraveného prostriedku je čisto formálne a nie je objektívne spôsobilé

vyvolať zrušenie napadnutého rozhodnutia a teda tento postup nie je možné považovať za podanie opravného prostriedku v zmysle § 6 ods. 2 zákona č. 514/2003 Z.z.. V zmysle tejto argumentácie má za to, že nebol splnený základný zákonný predpoklad na uplatnenie práva na náhradu škody. Podporne odkazuje na rozsudok NS SR zo dňa 27.10.2021 pod sp. zn. 5CdO/152/2018. Pokiaľ ide o popretie jednotlivých právnych úkonov zo strany žalovanej, bolo navrhované oboznámenie zápisnice z hlavného pojednávania pred Okresným súdom Trnava dňa 18.07.2013. Príslušnou zápisnicou chce poukázať na to, že pojednávanie trvalo v časovom rozmedzí od 13:00 hod do 14:00 hod, avšak žalobkyňa si uplatnila v podanej žalobe dvakrát nárok na základnú sadzbu tarifnej odmeny pričom samotný úkon trval len jednu hodinu, preto nárok považuje v zmysle par. 14 ods.1 písm. c) v tejto časti za nedôvodný, uvedené sa uplatňuje aj na úroky z omeškania. Pokiaľ ide o ďalšie oboznamované listiny, zo strany žalobkyne bol uplatnený aj nárok na náhradu škody v konaní spočívajúci v predbežnom prerokovaní nároku, čo je však v rozpore s § 18 ods. 3 zákona č. 514/2003 Z. z., preto uplatnenie trov konania je v tomto smere nedôvodné. S pohľadom na námietku premlčania v spojení poukázaním nesplnením zákonných predpokladov považuje žalobu naďalej za nedôvodnú v celom rozsahu.

12. Právny zástupca žalobkyne s uvedenou argumentáciou žalovaného uvádzanou na pojednávaní nesúhlasil. Sťažnosť voči obvineniu žalobkyňa podala hneď pri svojom prvom výsluchu dňa 29.1.2009 ako vyplýva z č. I. 21 vyšetrovacieho spisu. Z odôvodnenia prokurátorky, ktorým zamietla sťažnosť obvinenej jasne vyplýva, že prokurátorka vedela o tom, že obvinená v sťažnosti uvádza, že z predmetného bytu si vystaňovala výlučne vlastné veci, zakúpené zo svojich finančných prostriedkov, to znamená zásadný argument, ktorý viedol k oslobodeniu spod obžaloby, bol žalobkyňou uvedený už na začiatku vyšetrovania. Napriek tomu bola podaná obžaloba, dokonca odvolanie, čím úplne zbytočne došlo k navýšeniu trov obhajoby, ktoré musela žalobkyňa vynaložiť. Podmienkou priznania nároku na náhradu škody v zmysle §6 zák. 514/2003 Z. z. nie je okolnosť či sťažnosť bola dôvodná alebo nedôvodná a z akého dôvodu, ale iba to, či sťažnosť podaná bola. Vzhľadom ku skutočnosti, že žalovaný opakovane v tomto konaní namieta splnenie tohto predpokladu, žalobkyňa poukazuje na § 6 ods. 2 zákona, kedy splnenie tejto podmienky sa nevyžaduje, ak ide o prípady hodné osobitného zreteľa. Teda bez ohľadu na predchádzajúcu argumentáciu žalobkyne v danom prípade ide jednoznačne o prípad osobitného zreteľa, ktorý je daný práve tým akým spôsobom bolo vedené trestné konania, že veci žalobkyne jej boli odňaté a zadržané najprv na polícii, neskôr tu priamo na súde pričom sťažnosť voči takémuto postupu dozorujúca prokurátorka vyhodnotila ako nedôvodnú (č. I. 469), kde jasne prokurátorka uvádza, že uznesenie o začatí trestného stíhania bolo vydané dôvodne a v súlade so zákonom, a že nezistila žiadne pochybenie. Veci žalobkyne boli uložené na tunajšom súde až do právoplatného skončenia trestného konania, čo vzhľadom na dobu celého trestného konania tieto veci sa stali neupotrebitelné z dôvodu ich morálnej zastaranosti a celkového dôvodu ležania ladom. Ďalší dôvod osobitného zreteľa je daný v tom, že v tej dobe trestného konania žalobkyňa dlhodobo pracovala ako opatrovatelka v Rakúsku, pričom jej prítomnosť na Slovensku bola vzhľadom k jej nezastupiteľnosti pri opatrovaní starého človeka výlučne limitovaná len na úkony trestného konania. Ďalším dôvodom osobitného zreteľa je tá skutočnosť, že žalobkyňa od počiatku trestného konania voči jej osobe predložila všetky doklady, ktoré preukazovali absolútnu neopodstatnenosť obvinenia. Napriek tomu bola podaná obžaloba. Súd, ktorý hodnotil práve tie nákupné doklady predložené v prípravnom konaní skonštatoval vlastníctvo žalobkyne k týmto veciam a teda ju spod obžaloby oslobodil. Tak isto, dôvodom osobitného zreteľa je skutočnosť, že poškodený si na tunajšom súde uplatnil nárok na náhradu škody z konania, ktoré bolo predmetom obžaloby, pričom toto civilné konanie skončilo tak, že poškodený nebol v konaní úspešný a žalobkyne bola priznaná náhrada trov právneho zastúpenia v tomto civilnom konaní. Zo všetkých týchto skutočností je toho názoru, že aj za predpokladu vyhodnotenia sťažnosti žalobkyne voči uzneseniu v znesení obvinenia ako „nepodanej“, tak vzhľadom na celý priebeh trestného konania, ako aj osobu žalobkyne, ktorá bola osobou bezúhonnou, sú dané dôvody osobitného zreteľa pre priznanie nároku na náhradu škodu vzniknutej nezákonným trestným konaním, pretože žalobkyňa nechce nijakú nemajetkovú ujmu ale nahradíť chce iba to, čo reálne vynaložila ako náklady trestného konania.

13. Žalovaný uviedol, že neboli prezentované žiadne dôvody hodné osobitného zreteľa, ktoré by umožňovali upustiť od splnenia zákonnej povinnosti v podobe podania riadneho opravného prostriedku. V príslušnom zákonom ustanovení je vyjadrený druh prevenčnej povinnosti, ktorého zmyslom je, aby poškodený zabránil vzniku škody, alebo aspoň zredukoval jej rozsah. Nie je preto rozhodujúce či opravný prostriedok bude aj úspešný, dôležité je, že poškodený využil svoje zákonom dané možnosti. Právny zástupca žalobkyne poukázal na skutočnosti, ktoré majú odzrkadľovať, že ide o prípady osobitného zreteľa. Dôvody, pre ktoré bola žalobkyňa oslobodená spod obžaloby, respektíve odkaz na iné

uznesenia z predmetnej veci, ktoré neboli doposiaľ oboznámené, však nie je možné považovať za dôvody osobitného zreteľa. Príslušné zákonné ustanovenie je nutné vykladať ako existenciu dôvodov hodných osobitného zreteľa, ktoré by bránili k uplatneniu zákonného práva v podobe opravného prostriedku. Zo strany žalobkyne nebola preukázaná žiadna skutočnosť, ktorá by jej bránila podať opravný prostriedok v zákonnej lehote, respektíve mala akýkoľvek vplyv na uplatnenie príslušného zákonného práva. Vzhľadom na uvedené má naďalej za to, že zákonný predpoklad spočívajúci v podaní riadneho opravného prostriedku splnený nebol.

14. Na pojednávaní dňa 06.03.2023 žalobkyňa v rámci výsluchu uviedla, že celé trestné stíhanie vnímala ako účelové, bývalý poškodený sa na nej celý čas obohacoval. Niektoré veci jej ani nevydal. Vníma to tak, že ju bývalý poškodený chcel poškodiť. A chcel sa pomstiť za odchod zo vzťahu. Po vystaňovaní bola vykonaná domová prehliadka - asi do troch dní. Nasledovalo dokazovanie. Každú jednu vec dokladovala výpisom z účtu, bločkami, faktúrami. Uviedla aj svedkov, ktorí boli prítomní a vedeli o nákupoch. Napriek detailnému popisu nákupov bola prekvapená, že je obvinená. Námietka bola podaná pri výsluchu, tak jej to odporučil predchádzajúci právny zástupca. Pri vyšetřovaní spolupracovala. Zúčastnila sa pri domovej prehliadke, dokladala potvrdenia. Dostavila sa na všetky výsluchy. Trestné konanie pokračovalo. Po obvinení bola obžalovaná. Desať rokov trval súd, kým sa to skončilo. Chce povedať, že pri domovej prehliadke jej boli zadržané veci, ktoré jej boli neskôr vrátené, znehodnotené. V čase domovej prehliadky učila na vysokej škole, mala vlastnú firmu, robila účtovníctvo. Po domovej prehliadke sa konflikt medializoval. Vedenie vysokej školy ju požiadalo o prerušenie spolupráce, takže nemohla učiť. Z klientov 80% ukončilo spoluprácu s firmou. Odišla pracovať do Rakúska ako opatrovatelka. Počas prítomnosti na vyšetrovacích úkonoch si musela za seba zabezpečiť náhradu. Niekedy sa stalo, že nemohla odrobiť aj celý mesiac, tým pádom bola bez príjmu.

15. Právny zástupca žalobkyne právom záverečnej reči uviedol, že žalobkyňa žiada, aby jej žalobe bolo vyhovené, nakoľko je toho názoru, že splnila všetky podmienky pre to, aby jej boli nahradené trovy obhajoby, ktoré bola nútená vynaložiť, kvôli vymyslenému obvineniu z krádeže vecí. Žalobkyňa od počiatku trestného stíhania plne spolupracovala s orgánmi činnými v trestnom konaní, predložila všetky doklady, preukazujúce jej vlastnícke právo k veciam, ktoré si odsťahovala. Napriek tomu trestné konanie vyústilo do obvinenia, a napriek vykonanému dokazovaniu aj do podania obžaloby, kde opäť napriek rozsiahlemu dokazovaniu podala prokuratúra ešte aj odvolanie voči oslobodzujúcemu rozsudku, ktoré takisto úplne nedôvodne navýšilo trovy obhajoby. V súvislosti s námietskou žalovaného, o nepodaní sťažnosti, zo strany žalobkyne, tak túto nepovažuje za dôvodnú, nakoľko ako vyplýva z výpovede obvinenej, teda žalobkyne, sťažnosť bola podaná priamo do zápisnice o prvom výsluchu obvinenej. O tejto sťažnosti bolo okresnou prokuratúrou rozhodnuté tak, že táto bola zamietnutá. Je evidentné, že sťažnosť bola podaná, pretože keby nebola podaná, nemusí o nej prokuratúra vôbec rozhodnúť. Podanie sťažnosti za splnené mala aj Generálna prokuratúra, ktorá v odpovedi na prejednanie žiadosti o náhradu škody, ktorá je obligatórna pred podaním žaloby o náhradu škody, nenamietala nepodanie sťažnosti. Dokonca tvrdila, na strane tri svojho vyjadrenia, že ak by prokurátor v danej veci zastavil trestné stíhanie, a nepodal obžalobu, konal by, vzhľadom na dôkazný stav, priamo contra legem. Na základe uvedeného je zrejmé, že prokuratúra v danom prípade ani len neuvažovala o zastavení trestného stíhania, alebo zrušení obvinenia, a je zrejmé, že týmto postupom a vedením trestného konania, na základe úplne vymysleného obvinenia, zbytočne navýšili trovy obhajoby, ktoré žalobkyňa musela v konečnom dôsledku vynaložiť. Ako vyplynulo z výsluchu žalobkyne, uvedené trestné konania zásadným spôsobom zasiahlo žalobkyňu v jej pracovnom a osobnom živote, napriek tomu ona žiada od štátu len náhradu toho, čo skutočne vynaložila na nedôvodné vedenie trestného konania voči jej osobe, a nežiada iné nároky, ktoré by sa v danom prípade úplne opodstatnene znášali. Na základe uvedeného tak žalobkyňa žiada, aby jej žalobe súd vyhovel, priznal jej reálne vynaložené náklady obhajoby ako škodu, ktorá jej vznikla pre úplne vymyslené obvinenie jej bývalého partnera, a zároveň priznať aj náhradu trov tohto konania vo výške 100%.

16. Žalovaný právom záverečnej reči poukázal na absenciu zákonných predpokladov, t. j. nezákonného rozhodnutia, vzniku škody a príčinnej súvislosti medzi nimi, nemohlo prísť k vzniku zodpovednostného vzťahu v kontexte zákona č. 514/2003 Z. z. Vzhľadom na uvedené konštatoval, že i na podklade oboznámenej výpovede žalobkyne v procesnom postavení obvinenej v predmetnej trestnej veci na vydanie uznesenia o vznesení obvinenia orgánmi činnými v trestnom konaní voči žalobcovi, boli v čase jeho vydania splnené všetky zákonné predpoklady, uznesenie nebolo príslušnou prokuratúrou zrušené v konaní o sťažnosti a nebolo zrušené ani z dôvodu nezákonného zadržania. V čase vydania uznesenia

existovala v trestnom konaní na základe vykonaného dokazovania pravdepodobnosť o spáchaní tam definovaného skutku žalobcom. Vydaním uznesenia o vznesení obvinenia voči žalobkyňi orgánmi činnými v trestnom konaní nedošlo k porušeniu základných zásad trestného konania vyjadrených v ustanovení § 2 Trestného poriadku, v zmysle ktorých pre vznesenie obvinenia podľa zákona postačuje, že zistené okolnosti nasvedčujú tomu, že bol spáchaný trestný čin, a že na podklade zistených skutočností je dostatočne odôvodnený záver, že tento čin bol spáchaný určitou osobou, pričom preukázanie viny obžalovaného je až vecou dokazovania pred súdom. Ďalej sa žalovaný zaoberal časovými súvislosťami vzťahujúcimi sa na žalobou uplatnený nárok na náhradu škody, pričom mal za to, že k uplatneniu náhrady škody zo strany žalobkyne prišlo až po uplynutí zákonnej premlčacej lehoty. Na podklade uvedeného bolo v konaní namietnuté premlčanie uplatneného nároku v súlade s ustanovením § 100 ods. 1 Občianskeho zákonníka a to v plnom rozsahu. Zároveň citoval § 19 ods. 1,2 zákona č. 514/2003 Z. z.. Zákonné ustanovenia poskytujú relevantnú odpoveď, akým spôsobom, a od akého dátumu je počítaná subjektívna a objektívna lehota na uplatnenie práva na náhradu škody v zmysle zákona č. 514/2003 Z. z. Odhliadnuc od plynutia subjektívnej lehoty poukázal primárne na uplynutie zákonnej objektívnej lehoty (10 rokov), ktorá v zmysle zákonnej úpravy začala plynúť odo dňa doručenia, resp. oznámenia rozhodnutia, ktorým mala byť spôsobená škoda. V uvedenom smere neobstojí argumentácia žalobkyne, že premlčacia lehota mohla začať plynúť najskôr od právoplatnosti oslobodzujúceho rozsudku. Žalobkyňa netvrdí, že škoda jej bola spôsobená rozsudkom, ale nezákonným trestným stíhaním, a teda rozhodnutím, ktorým jej mala byť škoda spôsobená, môže byť výlučne rozhodnutie, ktorým jej bolo v predmetnej trestnej veci vznesené obvinenie. Týmto rozhodnutím mohlo byť výlučne uznesenie povereného príslušníka policajného zboru pod Č.: P.-XXXX/X-P.-H.-XXXX, ktorým bolo podľa § 206 ods. 1 Trestného poriadku vznesené obvinenie žalobkyňi pre prečin krádeže podľa § 212 ods. 1, ods. 3 písm. a) Trestného zákona a prečin poškodzovania cudzej veci podľa § 245 ods. 1 Trestného zákona. Dané uznesenie bolo žalobkyňi oznámené doručením jeho rovnopisu dňa 03.09.2008. Zo strany prokurátorky Okresnej prokuratúry Trnava bola v danej veci podaná obžaloba na Okresný súd Trnava dňa 30.11.2009. Z časového vymedzenia jednotlivých úkonov jednoznačne vyplýva, že k uplatneniu nároku na náhradu škody - žiadosť o predbežné prerokovanie bola na Generálnu prokuratúru SR doručená až dňa 30.01.2020 - prišlo až po uplynutí 10 ročnej objektívnej premlčacej lehoty v zmysle § 19 ods. 2 zákona č. 514/2003 Z. z. Tvrdenie žalobkyne o plynutí premlčacej lehoty najskôr od právoplatnosti oslobodzujúceho rozsudku dňa 24.01.2019, je možné považovať za výlučne subjektívny výklad zo strany žalobkyne, ktorý nemá oporu v odcitovaných zákonných ustanoveniach, ako ani v prezentovaných skutkových tvrdeniach, pričom je v zrejmom rozpore s výslovným znením ustanovenia § 19 ods. 2 zákona č. 514/2003 Z. z. K prípadnému poukazu na rozpor námietky premlčania s dobrými mravmi poukázal na rozsudok Najvyššieho súdu SR sp. zn. 3 Cdo 41/2012 (ZSP 1 /2015). Zdôraznil, že otázka dĺžka trestného konania nemá žiadny vplyv na plynutie objektívnej premlčacej doby. Skutočnosť, že žalobkyňa podala žalobu až po uplynutí 10 ročnej objektívnej lehoty znamená, že konala v rozpore so zásadou „vigilantibus iura scripta sunt“ (práva patria len bdelym) a uplatnenie námietky premlčania preto má mať za následok nemožnosť priznania uplatnených práv. Rovnako v priebehu konania nebola prezentovaná žiadna okolnosť, ktorá by zabraňovala žalobkyňi podať žalobu a predtým i žiadosť o predbežné prerokovanie nároku ešte pred uplynutím premlčacej doby. Vzhľadom na viazanosť uplatneného nároku na náhradu škody na vydanie uznesenia o vznesení obvinenia a prezentované, presvedčenie žalobkyne o nezákonnosti dotknutého uznesenia, žalobkyňa mohla uplatniť svoje požiadavky v priebehu plynutia objektívnej premlčacej lehoty s tým, že by požiadala o prerušenie sporového konania (vo veci náhrady škody) do skončenia predmetného trestného konania (podporne uznesenie Najvyššieho súdu SR sp. zn. 7Cdo/194/2016 z 22. novembra 2017) S odkazom na oboznámený obsah uznesenia o vznesení obvinenia a naň nadväzujúceho uznesenia prokurátorky Okresnej prokuratúry Trnava v predmetnej trestnej veci zo dňa 26.02.2009 poukázal na obsah predmetného uznesenia, ktorým bola zamietnutá sťažnosť žalobkyne v zmysle § 193 ods. 1 písm. b) Trestného poriadku, a to z dôvodu, že táto bola podaná oneskorene. V tomto kontexte je namieste zdôrazniť, že zamietnutie sťažnosti z dôvodu jej oneskoreného podania je potrebné odlišovať od zamietnutia z dôvodu jej nedôvodnosti v zmysle § 193 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku. Ak je sťažnosť zamietnutá z dôvodu jej oneskoreného podania, neprichádza zo strany nadriadeného orgánu k preskúmvaniu dôvodov v nej uvádzaných, a teda na podklade podanej sťažnosti nie je ani preskúmvaná dôvodnosť vznesenia obvinenia. Žalovaný tiež zdôraznil časové súvislosti, a to, že príslušné uznesenie o vznesení obvinenia bolo žalobkyňi doručené dňa 03.09.2008 a sťažnosť voči nemu podala až dňa 29.01.2009, teda niekoľko mesiacov po oznámení uznesenia o vznesení obvinenia. Je teda zrejmé, že príslušný postup žalobkyne nie je možné považovať za súladný s §6 ods. 2 zákona č. 514/2003 Z. z. Je zrejmé, že ak osoba podá sťažnosť niekoľko mesiacov po oznámení uznesenia o

vznesení obvinenia, uvedené nie je možné považovať za splnenie zákonných podmienok z titulu nároku na náhradu škodu v zmysle § 6 ods. 2 zákona č. 514/2003 Z. z., nakoľko takéto uplatnenie opravného prostriedku je čisto formálne a nie je v zmysle už uvedeného objektívne spôsobilé vyvolať zrušenie napadnutého uznesenia, a dané teda nie je možné považovať za podanie opravného prostriedku v zmysle § 6 ods. 2 zákona č. 514/2003 Z. z.. Nakoľko sťažnosť proti uzneseniu o vznesení obvinenia je nutné považovať za účinný prostriedok na dosiahnutie nápravy nezákonnosti vydaného rozhodnutia, ako aj prostriedok predchádzania vzniku škody, nie je možné v tomto smere zákonné predpoklady na uplatnenie práva na náhradu škody považovať za splnené. Zo strany žalobkyne neboli prezentované žiadne skutočnosti, ktoré by mohli byť považované za dôvody hodné osobitného zreteľa, pre ktoré by bolo na mieste od splnenia tejto zákonnej podmienky upustiť. Nakoľko zásadnou podmienkou v prípade náhrady škody spôsobenej uznesením o vznesení obvinenia je využitie opravného prostriedku, o ktorého možnosti podania bola žalobkyňa riadne poučená, neboli zo strany žalobkyne splnené základné zákonné predpoklady, a preto je žaloba i v tomto smere nedôvodná (podporne odkázal na rozsudok Najvyššieho súdu SR zo dňa 27. októbra 2021 pod sp. zn. 5Cdo/1 52/201 81). V otázke nepodania opravného prostriedku zo strany žalobkyne v nadväznosti na doslovné znenie ustanovenia § 6 ods. 2 zákona č. 514/2003 Z. z. citoval z odkazovaného rozsudku Najvyššieho súdu SR zo dňa 27. októbra 2021 pod sp. zn. 5Cdo/152/2018. K samotným úkonom právnej služby, ktoré žalobkyňa špecifikovala v prílohe obžaloby po nahliadnutí do súdneho spisu uviedol, že hlavné pojednávanie pred Okresným súdom Trnava dňa 18.07.2013 sa uskutočnilo v čase od 13:00 hod. do 14:00 hod. V uvedenom smere je preto nárok žalobkyne v zmysle § 14 ods. 1 písm. c) vyhlášky č. 655/2004 Z. z. nedôvodný, a to v časti, kedy si uplatnila 2x základnú sadzbu tarifnej odmeny - úkon trval len 1 hodinu. V nadväznosti na uvedené je teda nedôvodné i príslušenstvo v podobe úrokov z omeškania. Pokiaľ ide o náhradu trov konania, poukázal na doslovné znenie ustanovenia § 18 ods. 3 zákona č. 514/2003 Z. z. Uplatnenie trov konania je preto i v tomto smere nedôvodné. Z obsahu žaloby vyplýva, že si žalobkyňa uplatňuje i trovy za predbežné prerokovanie nároku, čo je v zrejmom rozpore s odcitovaným zákonným ustanovením. Vzhľadom na vyššie podrobne rozvedenú absenciu základných zákonných predpokladov na vyvodenie zodpovednosti za škodu v zmysle zákona č. 514/2003 Z. z. nie je možné dospieť k inému záveru ako k tomu, že neprišlo k vzniku zodpovednostného vzťahu majúceho za následok povinnosť uhradiť vzniknutú škodu, a teda žalobkyňa v dôsledku, že neboli naplnené zákonné predpoklady, nevznikol nárok na náhradu škody a preto navrhol žalobu zamietnuť v plnom rozsahu. Za predpokladu, že by sa súd nestotožnil s argumentáciou žalovaného, a zaviazal by žalovaného nahradiť spôsobenú škodu, požiadal, aby bola určená dlhšia lehota na plnenie, aspoň 30 dní, nakoľko lehota na plnenie ustanovená v civilnom sporovom poriadku, je s ohľadom na vnútorné procesy žalovaného príliš krátka, aj dôvodný predpoklad, že by z objektívnych dôvodov nemohla byť dodržaná.

17. Podľa § 3 ods. 1 zákona č. 40/1964 Zb. Občiansky zákonník (ďalej len „OZ“) výkon práv a povinností vyplývajúcich z občianskoprávných vzťahov nesmie bez právneho dôvodu zasahovať do práv a oprávnených záujmov iných a nesmie byť v rozpore s dobrými mravmi.

18. Podľa § 1 Zákona č. 514/2003 Z.z. o zodpovednosti štátu za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci (ďalej len Zákon č. 514/2003 Z.z.), tento zákon upravuje

- a) zodpovednosť štátu za škodu spôsobenú orgánmi verejnej moci pri výkone verejnej moci,
- b) zodpovednosť obce a vyššieho územného celku (ďalej len „územná samospráva“) za škodu spôsobenú orgánmi územnej samosprávy pri výkone samosprávy,
- c) predbežné prerokovanie nároku na náhradu škody a právo na regresnú náhradu.

19. Podľa § 3 ods. 1, 2 Zákona č. 514/2003 Z.z., štát zodpovedá za podmienok ustanovených týmto zákonom za škodu, ktorá bola spôsobená orgánmi verejnej moci, okrem tretej časti toho zákona, pri výkone verejnej moci

- a) nezákonným rozhodnutím,
- b) nezákonným zatknutím, zadržaním alebo iným pozbavením osobnej slobody,
- c) rozhodnutím o treste, o ochrannom opatrení alebo rozhodnutím o väzbe, alebo
- d) nesprávnym úradným postupom.

Zodpovednosti podľa odseku 1 sa nemožno zbaviť.

20. Podľa § 4 ods. 1 písm. f) Zákona č. 514/2003 Z.z., vo veci náhrady škody, ktorá bola spôsobená orgánom verejnej moci podľa § 3 ods. 1, koná v mene štátu Generálna prokuratúra Slovenskej republiky,

ak škodu spôsobil štátny orgán podľa osobitného predpisu v občianskom súdnom konaní, v trestnom konaní alebo správnom konaní.

21. Podľa § 5 ods. 1 až 3 Zákona č. 514/2003 Z.z., právo na náhradu škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím má účastník konania, ktorému vznikla škoda v dôsledku rozhodnutia vydaného v tomto konaní. Právo na náhradu škody má i ten, s kým nebolo konané ako s účastníkom konania, aj keď s ním, ako s účastníkom konania, konané malo byť. Ak bolo nezákonné rozhodnutie vydané v konaní, na ktoré sa nevzťahujú predpisy o správnom konaní, právo na náhradu škody má ten, komu nezákonným rozhodnutím škoda vznikla.

22. Podľa § 6 ods. 1, 2 Zákona č. 514/2003 Z.z., ak tento zákon neustanovuje inak, právo na náhradu škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím možno uplatniť iba vtedy, ak právoplatné rozhodnutie, ktorým bola škoda spôsobená, bolo zrušené alebo zmenené pre nezákonnosť príslušným orgánom. Súd, ktorý rozhoduje o náhrade škody, je viazaný rozhodnutím tohto orgánu. Právo podľa odseku 1 možno priznať iba vtedy, ak poškodený podal proti nezákonnému rozhodnutiu riadny opravný prostriedok podľa osobitných predpisov. Splnenie tejto podmienky sa nevyžaduje, ak ide o prípady hodné osobitného zreteľa.

23. Podľa § 15 ods. 1 Zákona č. 514/2003 Z.z., nárok na náhradu škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím, nezákonným zatknutím, zadržaním alebo iným pozbavením osobnej slobody, rozhodnutím o treste, o ochrannom opatrení alebo rozhodnutím o väzbe, ako aj nárok na náhradu škody spôsobenej nesprávnym úradným postupom je potrebné vopred predbežne prerokovať na základe písomnej žiadosti poškodeného o predbežné prerokovanie nároku (ďalej len „žiadosť“) s príslušným orgánom podľa § 4 a 11.

24. Podľa § 16 ods. 4 Zákona č. 514/2003 Z.z., ak príslušný orgán neuspokojí nárok na náhradu škody alebo uspokojí iba jeho časť do šiestich mesiacov odo dňa prijatia žiadosti alebo ak príslušný orgán písomne oznámi poškodenému, že neuspokojí jeho nárok na náhradu škody, môže sa poškodený domáhať uspokojenia nároku alebo jeho neuspokojenej časti na súde. Pri uplatnení nároku na súde môže poškodený požadovať úhradu len v rozsahu nároku, ktorý bol predbežne prerokovaný, a z titulu, ktorý bol predbežne prerokovaný. Ak súd rozhodnutím o náhrade škody prizná poškodenému aj úrok z omeškania, lehota omeškania začína príslušnému orgánu plynúť najskôr dňom oznámenia, že neuspokojí nárok na náhradu škody, alebo uplynutím šesťmesačnej lehoty na predbežné prerokovania nároku, ak súd neurčí začiatok jej plynutia neskôr.

25. Podľa § 17 ods. 1 Zákona č. 514/2003 Z.z., uhrádza sa skutočná škoda a ušlý zisk, ak osobitný predpis neustanovuje inak.

26. Podľa § 18 ods. 1 Zákona č. 514/2003 Z.z., náhrada škody zahŕňa aj náhradu účelne vynaložených trov konania, ktoré poškodenému vznikli v konaní, v ktorom bolo vydané nezákonné rozhodnutie alebo rozhodnutie o treste, o ochrannom opatrení alebo rozhodnutie o väzbe, zatknutí a inom pozbavení osobnej slobody alebo vykonané zadržanie a v konaní, v ktorom bolo rozhodnutie zrušené alebo bolo trestné stíhanie zastavené, alebo v ktorom bola vec postúpená inému orgánu.

27. Podľa § 18 ods. 3 Zákona č. 514/2003 Z.z., súčasťou trov konania sú aj trovy právneho zastúpenia, ktoré zahŕňajú účelne vynaložené hotové výdavky a odmenu za zastupovanie, ktorá sa určí ako tarifná odmena advokáta. Súčasťou trov konania nie sú náklady na predbežné prerokovanie nároku na náhradu škody pred príslušným orgánom.

28. Podľa § 19 ods. 1, 2, 3 Zákona č. 514/2003 Z.z. právo na náhradu škody sa premlčí za tri roky odo dňa, keď sa poškodený dozvedel o škode. Ak je podmienkou uplatnenia práva na náhradu škody zrušenie alebo zmena právoplatného rozhodnutia, plynie premlčacia lehota odo dňa doručenia (oznámenia) rozhodnutia, ktorým bolo zmenené alebo zrušené právoplatné rozhodnutie. Najneskôr sa právo na náhradu škody premlčí za desať rokov odo dňa, keď bolo poškodenému doručené (oznámené) rozhodnutie, ktorým mu bola spôsobená škoda; to neplatí, ak ide o škodu na zdraví alebo škodu spôsobenú rozhodnutím podľa § 7 a 8. Lehota neplynie počas predbežného prerokovania nároku podľa § 15 odo dňa podania žiadosti do skončenia prerokovania, najdlhšie však počas šiestich mesiacov.

29. Podľa § 14 ods. 1 písm. c) vyhlášky č. 655/2004 Z. z. odmena vo výške základnej sadzby tarifnej odmeny patrí za tieto úkony právnej služby účasť pri vyšetrovacích úkonoch, pri oboznámení sa s výsledkami vyšetrovania, vyhľadávania alebo na konaní pred súdom alebo iným orgánom, na konaní o dohode o vine a treste, na konaní o zmieri, a to za každé začaté dve hodiny bez ohľadu na počet týchto za sebou nadväzujúcich úkonov vykonaných počas dvoch hodín; ak úkon alebo na seba nadväzujúce úkony trvajú viac ako štyri hodiny, patrí odmena za každé dve skončené hodiny.

30. V konaní nebolo sporné, že žalobkyňa bola obvinená zo spáchania trestného činu, že voči obvinenej bola podaná obžaloba dňa 30.11.2009. Nebolo v konaní sporné, že žalobkyňa bola rozsudkom Okresného súdu Trnava sp. zn. 4T/104/2009 zo dňa 29.11.2018, právoplatným dňa 24.01.2019 oslobodená spod obžaloby. V trestnom konaní vznikli žalobkyni trovy titulom právneho zastupovania v trestnej veci. Medzi stranami nakoniec nebolo sporné, že žalobkyňa podala návrh na predbežné prerokovanie nároku. Súd za sporné v konaní považoval premĺčanie nároku a zákonnosť uznesenia o vznesení obvinenia, úkon právnej služby dňa 18.07.2013 a nárok na náhradu trov konania za predbežné prerokovanie nároku.

31. Po vykonanom dokazovaní označenými listinami zo spisu 4T/104/2009, z výsluchu žalobkyne a z ostatného spisového materiálu súd zistil nasledovný skutkový stav: Uznesením vyšetrovateľa PZ Okresného riaditeľstva Policajného zboru v Trnave, odbor kriminálnej polície pod Č.: P.-XXXX/X-P.-H.-XXXX zo dňa 20.08.2008, bolo voči žalobkyni vznesené obvinenie (č. l. 108) a následne na základe podanej obžaloby prokurátorom Okresnej prokuratúry v Trnave, sp. zn. XPv XXX/XX podanej na Okresný súd Trnava dňa 23.11.2009 aj obžalovaná z prečinu krádeže podľa § 212 ods. 1, ods. 3 písm. a) Trestného zákona a prečinu poškodzovania cudzej veci podľa § 245 ods. 1 Trestného zákona (zápisnice o hlavnom pojednávaní). Dňa 29.01.2009 bola voči uzneseniu o vznesení obvinenia bola žalobkyňou podaná sťažnosť. Sťažnosť bola zamietnutá z dôvodu, že bola podaná oneskorene (č. l. 110). Rozsudkom Okresného súdu Trnava zo dňa 29.11.2018, sp. zn. 4T/104/2009, ktorý nadobudol právoplatnosť dňa 24.01.2019 bola žalobkyňa oslobodená spod obžaloby, pretože nebolo dokázané, že sa stal skutok, pre ktorý bola žalobkyňa trestne stíhaná (č. l. 296). Dňa 30.01.2020 bola Generálnej prokuratúre doručená Žiadosť o predbežné prerokovanie nároku na náhradu škody (č. l. 8,9). Z odpovede Generálnej prokuratúry zo dňa 27.07.2020 vyplýva, že nebolo zistené splnenie zákonných podmienok pre uspokojenie nároku žalobkyne (č. l. 10).

32. Žalovaný v konaní namietal zákonnosť rozhodnutia - uznesenia o vznesení obvinenia voči žalobkyni. Predmetné rozhodnutie bolo podľa žalovaného vydané zákonne v zmysle § 206 ods. 1 Trestného poriadku a zároveň, bolo dozorujúcim prokurátorom vyhodnotené ako zákonné. Ohľadom zákonnosti uznesenia o vznesení obvinenia súd uvádza, že žaloba a nárok z nej je viazaná na nezákonné rozhodnutie - uznesenie o vznesení obvinenia, a nie voči oslobodzujúcemu rozsudku. Súdna prax je dlhodobo ustálená v otázke vyhodnotenia uznesenia o vznesení obvinenia ako nezákonného, ak v konečnom dôsledku dôjde k oslobodeniu obžalovaného, prípadne k zastaveniu trestného stíhania. Ide o rozhodnutia F. XX/XX, F. XX/XX, F. XX/XXXX, F. XX/XXXX. Rozhodujúca úvaha sa odvíja od nevyhnutnosti materiálneho vnímania právneho štátu a jeho zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci. V materiálnom právnom štáte musí štát niesť objektívnu zodpovednosť za konanie svojich orgánov, ak nimi zasiahol do základných práv občana. Pre posúdenie nezákonnosti rozhodnutia, respektíve postupu orgánu činného v trestnom konaní nie je rozhodujúce, ako orgány činné v trestnom konaní vyhodnotili pôvodné podozrenie, ale to, či sa ich podozrenie v trestnom konaní potvrdilo. V danej súvislosti je potrebné doplniť aj to, že osoba, proti ktorej je vedené trestné stíhanie, je v porovnaní s orgánmi štátu v značnej nevýhode, už len z toho titulu, že štát disponuje na tento účel osobitne zriadeným odborným aparátom s rozsiahlym profesionálnym zázemím. Tiež preto priamo ústava zaručuje stíhanej osobe právo na právnu pomoc. Súčasťou daného základného práva pre prípad i z hľadiska stíhania osoby pozitívneho výsledku trestného stíhania, je jej oprávnenie požadovať náhradu účelne vynaložených nákladov konkrétnej právnej pomoci ako materiálnej ujmy spôsobenej štátom. Výkladom z opaku tejto úvahy možno dospieť k záveru, že niet racionálneho dôvodu nepriznať fyzickej osobe právo na náhradu trov obhajoby, ak štátny orgán neopodstatnene viedol trestné stíhanie, respektíve štát nebol spôsobilý preukázať pôvodne uznesením o vznesení obvinenia tvrdenú vinu, t.j. potvrdí dôvodnosť vzneseného obvinenia právoplatným odsúdením, ktoré jediné je z pohľadu preukázania viny relevantné. Ako vyplýva zo spisového materiálu, nenaplnil sa základný účel trestného

konania, a to vyvodenie trestnoprávnej zodpovednosti voči možnému páchatelovi. Štát sa teda stal zodpovedným za vedenie trestného stíhania voči žalobkyni, ktoré neskončilo právoplatným odsudzujúcim rozsudkom. Základným predpokladom zodpovednosti štátu za škodu spôsobenú nezákonným rozhodnutím v zmysle zákona 514/2003 Z.z. je zrušenie alebo zmena právoplatného rozhodnutia, ktorým bola spôsobená škoda, a to pre jeho nezákonnosť príslušným orgánom. Pre správnu interpretáciu tohto zákonného ustanovenia nestačí vychádzať len z jeho gramatického výkladu. Gramatický výklad právnej normy slúži na prvotné priblíženie k obsahu právnej normy, ktorej nositeľom je interpretovaný právny predpis. Na overenie správnosti výkladu, respektíve na jej doplnenie alebo spresnenie potom slúžia ostatné interpretačné prístupy postavené na roveň gramatického výkladu, najmä teleologický a systematický výklad, vrátane ústavne konformného výkladu, ktoré sú spôsobilé v kontexte racionálnej argumentácii prispieť k zaisteniu obsahu a zmyslu aplikovanej právnej normy. Súd je toho názoru, že boli splnené všetky kumulatívne zákonné predpoklady na vznik zodpovednosti štátu za škodu, a to nezákonné rozhodnutie - uznesenie o vznesení obvinenia voči žalobkyni, vznik škody - trovy právneho zastúpenia a príčinná súvislosť medzi nezákonným rozhodnutím a výškou spôsobenej škody spočívajúca v nutnosti žalobkyne sa právne brániť voči nezákonnému rozhodnutiu.

33. Žalovaný v konaní ďalej namietal nesplnenie podmienky využitia opravného prostriedku proti nezákonnému rozhodnutiu v zmysle § 6 ods. 1, 2 zákona č. 514/2003 Z. z. (keďže žalobkyňa podala sťažnosť proti uzneseniu o vznesení obvinenia oneskorene). Súd k tejto námietke uvádza, že rovnaký význam ako zrušenie právoplatného uznesenia o vznesení obvinenia pre nezákonnosť, má tiež zastavenie trestného stíhania alebo oslobodenie spod obžaloby. Skutočnosť, že nedošlo k zrušeniu rozhodnutia, ktorým sa začína trestné stíhanie, na tom nič nemení. Podstata nároku na náhradu škody sa v tomto prípade neviaže na (ne)správnosť postupu orgánov činných v trestnom konaní pri začatí trestného stíhania, ale na samotný výsledok trestného konania (sp. zn. 3Cdo/194/2010). Súd ďalej poukazuje na výrok Rozsudku Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 1VCdo/2/2022 zo dňa 24.10.2022, v ktorom je uvedené, že „splnenie podmienky podať riadny opravný prostriedok v zmysle § 6 ods. 2 zákona č. 514/2003 Z. z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci a o zmene niektorých zákonov sa nevyžaduje, ak bol žalobca spod obžaloby v trestnom konaní oslobodený“. Základom interpretácie a aplikácie každej právnej normy v materiálnom právnom štáte je určenie účelu právnej úpravy, vymedzenie jej rozsahu a identifikácia jej obsahu (II. ÚS 171/05). Nevyhnutnou súčasťou rozhodovacej činnosti všeobecných súdov zahŕňajúcej aplikáciu abstraktných právnych noriem na konkrétne okolnosti individuálnych prípadov je zisťovanie obsahu a zmyslu právnej normy uplatňovaním jednotlivých metód právneho výkladu. Ide vždy o metodologický postup, v rámci ktorého nemá žiadna z výkladových metód absolútnu prednosť, pričom jednotlivé uplatnené metódy by sa mali navzájom dopĺňať a viesť k zrozumiteľnému a racionálne zdôvodnenému vysvetleniu textu právneho predpisu. Súd pre úplnosť uvádza, že v prejednávanej veci pred Najvyšším súdom SR sťažnosť voči uzneseniu o vznesení obvinenia nebola podaná vôbec (bod 2.2 vyššie citovaného rozhodnutia veľkého senátu). Súd v tomto prípade súhlasí so žalovaným, že dôvody prezentované stranou žalobkyne, ako dôvody hodné osobitného zreteľa v zmysle § 6 ods. 2 zákona č. 514/2003 Z. z. nemožno považovať za také dôvody, ktoré by znemožňovali podať vtedy obvinenej opravný prostriedok voči uzneseniu o vznesení obvinenia. Avšak vzhľadom na rozhodnutie Veľkého senátu Najvyššieho súdu Slovenskej republiky uvedené vyššie, súd tak považuje námietku žalovaného v zmysle § 6 ods. 2 zákona č. 514/2003 z. z. za nedôvodnú.

34. Žalovaný vzniesol v konaní aj námietku premlčania. Súd konštatuje, že podmienkami uplatnenia nároku na náhradu škody je povinnosť uplatniť voči štátu tento nárok pred uplynutím premlčacej doby. Premlčacia doba je upravená v zákone č. 514/2003 Z. z.. V prípade, ak je nárok uplatnený po uplynutí premlčacej doby a orgán, ktorý zastupuje štát v konaní o takúto náhradu škody, vznesie námietku premlčania, nárok poškodenému priznať nemožno. Podľa § 22 ods. 1 zákona č. 58/1969 Zb., „Právo na náhradu škody podľa tohto zákona sa premlčí za tri roky odo dňa, keď sa poškodený dozvedel o škode. Ak je podmienkou na uplatnenie práva na náhradu škody zrušenie rozhodnutia, plynie premlčacia doba odo dňa doručenia (oznámenia) zrušujúceho rozhodnutia.“ Podľa § 22 ods. 2 zákona č. 58/1969 Zb., „Najneskôr sa toto právo premlčí za desať rokov odo dňa, keď poškodenému bolo doručené (oznámené) nezákonné rozhodnutie, ktorým bola spôsobená škoda; to neplatí, ak ide o škodu na zdraví.“ Podľa § 19 ods. 2 zák. č. 514/2003 Z.z., „Najneskôr sa právo na náhradu škody premlčí za desať rokov odo dňa, keď bolo poškodenému doručené (oznámené) rozhodnutie, ktorým mu bola spôsobená škoda; to neplatí, ak ide o škodu na zdraví alebo škodu spôsobenú rozhodnutím podľa § 7 a 8.“. Znenie pôvodného právneho predpisu (zák. č. 58/1969 Zb.) v otázke

plynutia lehôt nový zákon prakticky prevzal pôvodné znenie a k výraznejšej zmene nedošlo. Zrušením nezákonného rozhodnutia sa v tomto prípade nerozumie len výslovné zrušenie konkrétneho uznesenia o vznesení obvinenia, ale aj iné rozhodnutia, ktorých následkom je zánik účinkov tohto uznesenia. Za zrušenie takéhoto rozhodnutia sa v zmysle judikatúry potom považuje nielen neskoršie zastavenie trestného stíhania, ale aj oslobodenie obžalovaného spod obžaloby. Uznesenie o vznesení obvinenia bolo žalovanej oznámené doručením dňa 03.09.2008. Trestné konanie bolo skončené právoplatným oslobodzujúcim rozsudkom dňa 24.01.2019. Po skončení trestného konania žalobkyňa uhradila náklady trestného konania vo výške 4 563,28 eura dňa 20.01.2020. Žiadosť o predbežné prerokovanie nároku bola na Generálnu prokuratúru doručená dňa 30.01.2020. Pri doslovnom výklade ustanovenia § 19 ods. 2 zák. č. 514/2003 Z.z. je zjavné, že uvedené ustanovenie vôbec nepočíta pri určení začiatku plynutia tejto lehoty s tým, či škoda v rámci plynutia tejto lehoty už vznikla, alebo nie. V predmetnom prípade, by to znamenalo, že k uplynutiu objektívnej premlčacej doby a teda k premlčaniu nároku na náhradu škody by došlo skôr, ako vznikla škoda (dňom zaplattenia trov konania advokátovi) a dokonca aj skôr, ako bude zrušené nezákonné rozhodnutie (uznesenie o vznesení obvinenia konkrétnej osobe). Pri racionálnej úvahe sa nejaví byť logické a zároveň ani spravodlivé, aby sa nárok na náhradu škody premlčal v objektívnej premlčacej lehote skôr, ako vznikne samotná škoda. Takýmto spôsobom dôjde k absolútnemu znemožneniu uplatnenia práva na náhradu škody voči štátu. Súd v tomto prípade odkazuje na stabilnú judikatúru Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (F. XX/XXXX) a neskôr podporenú súčasnou judikatúrou vo vzťahu k zodpovednosti štátu podľa zákona č. 514/2003 Z.z. (napr. uznesenie sp. zn. 4 M Cdo 15/2009, sp. zn. 4 Cdo 183/2009) so záverom: „že ak došlo k zastaveniu trestného stíhania alebo k oslobodeniu spod obžaloby je treba s prihliadnutím na konkrétne okolnosti a dôvody vychádzať z toho, že občan čin nespáchal, a že trestné stíhanie nemalo byť proti nemu začaté; nárok na náhradu škody spôsobenej začatím trestného stíhania sa preto posudzuje ako nárok na náhradu škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím; rozhodujúcim meradlom opodstatnenosti (zákonnosti) začatia a vedenia trestného stíhania je neskorší výsledok. Námietku premlčania nároku vyhodnotil ako nedôvodnú. Uviedol, že trestné konanie trvalo viac ako deväť rokov, žalobkyňa za danej situácie zostal na uplatnenie jej nároku v rámci desaťročnej objektívnej premlčacej doby necelý rok. Dĺžku trvania trestného stíhania, ktoré žalobkyňa nedokázala ovplyvniť, posúdil ako situáciu výnimočnú a dospel k záveru, že ak žalobkyňa v zásade nezavinila márne uplynutie premlčacej doby a zánik nároku v dôsledku uplynutia premlčacej doby, uplatnenie námietky by bolo pre ňu neprimerane tvrdým postihom. Vznesenie námietky premlčania podľa odvolacieho súdu treba preto považovať za výkon práva, ktorý je v rozpore s dobrými mravmi a preto tu je dôvod na námietku premlčania neprihliadnuť.“ Z citovaného vyplýva, že proti námietke premlčania vznesenej zo strany štátu pri uplatňovaní nároku na náhradu škody sa možno úspešne brániť aj v prípade, ak uplynula objektívna desaťročná premlčacia doba, avšak počiatok plynutia tejto premlčacej doby nebol stanovený na základe toho, že škoda aj vznikla, ale len formálne od doručenia nezákonného rozhodnutia. Súd posudzujúc predmetný prípad prihliadol najmä na skutočnosť, že trestné konanie trvalo 10 rokov, konanie sa predĺžilo podaním odvolania žalovaným proti rozsudku okresného súdu. V konaní žalovaný nenamietal a ani nebolo sporné, že by trestné konanie predĺžovala žalobkyňa. Naopak, žalobkyňa v rámci výsluchu uviedla, že s orgánmi činnými v trestnom konaní spolupracovala, predkladala dokumenty, faktúry, výpisy z účtov, navrhovala svedkov, ktorí boli účastní pri kupovaní sporných huteľných vecí, zúčastňovala sa procesných úkonov aj za cenu straty mzdy (aj celomesačnej). Vo svetle týchto skutočností súd neprihliadol v tomto prípade na námietku premlčania. Súd pre úplnosť konštatuje, že inštitút premlčania je inštitútom zákonným, a teda použiteľným vo vzťahu k akémukoľvek právu, ktoré sa podľa zákona premlčuje. Žalovaný mal teda právo uplatniť námietku premlčania v tomto konaní voči nároku žalovanej. Podľa názoru súdu, však predmetná vec je výnimočným prípadom, a to s ohľadom na dôvody uvádzané vyššie (nemožnosť ovplyvniť dĺžku konania, spolupráca žalobkyne). Takisto argument žalovaného, že žalobkyňa mohla podať žalobu skôr a navrhnuť prerušenie konania, súd posúdil ako neprimeraný vzhľadom na okolnosti a predpoklady podania žaloby, a to obligatórne prerokovanie nároku pred podaním žaloby, samotný a reálny vznik škody. Žalobkyňa až do právoplatnosti rozsudku v trestnom konaní nemohla jednoznačne určiť predmet sporu a nakoniec ani podstatu sporu. Takýmto konaním by zbytočne vyvolávala súdny spor. Súd z uvedených dôvodov na námietku premlčania neprihliadol a to v súlade s ustanovením § 3 ods. 1 Občianskeho zákonníka a ďalej sa ňou nezaoberal. Uplatnenie námietky premlčania žalovaným, aj keď na to právo mal, považoval súd za výkon práva žalovaného v rozpore s dobrými mravmi. Keď žalobkyňa sama, nezavinene sa viac ako 10 rokov podrobovala úkonom trestného konania a bránila sa aj v odvolacom konaní, ktoré vyvolal žalovaný.

35. Súd tak z vykonaného dokazovania a vedený úvahami uvedenými vyššie ustálil, že žaloba je dôvodná, pričom nedôvodná je len sčasti. Žalobkyni vznikla škoda nezákonným rozhodnutím orgánu činného v trestnom konaní. Proti žalobkyni bolo vedené trestné konanie, ktoré sa skončilo oslobodzujúcim rozsudkom. V trestnom konaní bola žalobkyňa právne zastúpená advokátom, ktorému riadne po právoplatnosti rozsudku a po vydaní vecí riadne zaplatila náhradu trov trestného konania. Svoj nárok žiadala prerokovať Generálnou prokuratúrou SR. Na základe negatívneho stanoviska podala žalobu na náhradu škody. Vzhľadom na okolnosti prípadu, dĺžku trestného konania a skutočnosť, že žalobkyňa spolupracovala v rámci trestného konania a konanie nijako nepredlžovala, neprihliadol na námietku premlčania vznesenú žalovaným.

36. Žalobkyňa si náhradu škody uplatnila podľa zákona 514/2003 Z.z. spočívajúcu v náhrade trov, ktoré jej vznikli v trestnom konaní ako trovy právneho zastúpenia na základe toho, že dňom 11.12.2009 v trestnom konaní splnomocnil na svoju obhajobu advokáta M.. O. N., V., H., U. XX, XXX XX. Celkovo žalobkyňa žiadala priznať odmenu za 20 úkonov v trestnej veci, ktoré vyplývajú aj z pripojeného trestného spisu. Žalovaný rozporoval úkon - hlavné pojednávanie pred OS Trnava dňa 18.07.2013, ktoré sa uskutočnilo v čase od 13:00 hod do 14:00 hod.. Nárok považuje za nedôvodný v zmysle § 14 ods. 1 písm. c) vyhláška č. 655/2004 Z. z., a to v časti, kedy si žalobkyňa uplatnila dvakrát základnú sadzbu tarifnej odmeny, pričom úkon trval len hodinu. Ďalej v časti náhrady trov konania namietal žalobkyňou uplatnenú náhradu trov za úkon - predbežné prerokovanie nároku, pričom ide o zrejmy rozpor s ustanovením § 18 ods. 3 zákona č. 514/2003 Z. z.. Výšku jednotlivých úkonov právnych služieb žalovaný nenamietal, a rovnako nerozporoval ani režijný paušál, náhradu za stratu času a cestovné. Žalobkyňa predložila v konaní aj faktúru, z ktorej vyplýva zaplatenie dlžnej sumy svojmu advokátovi. Z pripojeného vyšetrovacieho spisu, ako aj z trestného spisu vyplynulo pre súd vykonanie úkonov, o ktorých žalobca v konaní doložil aj príslušné zápisnice, ako aj iné procesné úkony, ktorých sa zúčastnil jeho obhajca a ktoré súviseli s touto trestnou vecou. Súd v tejto súvislosti priznal žalobkyni:

- prevzatie a príprava zastúpenia 28.01.2010: 56,50 eura
- účasť na vyšetrovacích úkonoch 14.06.2010: 150,75 eura
- účasť na hlavnom pojednávaní 17.06.2010: 249,33 eura
- účasť na hlavnom pojednávaní 19.08.2010: 200,50 eura
- účasť na hlavnom pojednávaní 19.04.2011: 159,65 eura
- účasť na hlavnom pojednávaní 29.03.2012: 166,16 eura
- účasť na hlavnom pojednávaní 24.07.2012: 165,74 eura
- účasť na hlavnom pojednávaní 26.07.2012: 165,74 eura
- účasť na vyšetrovacích úkonoch - obhliadka 27.11.2012: 167,02 eura
- účasť na hlavnom pojednávaní 18.07.2013: 166,54 eura
- účasť na hlavnom pojednávaní 19.11.2013: 166,54 eura
- účasť na hlavnom pojednávaní 30.04.2014: 169,93 eura
- účasť na hlavnom pojednávaní 28.03.2017: 260,04 eura
- účasť na hlavnom pojednávaní 20.07.2017: 260,04 eura
- účasť na hlavnom pojednávaní 24.10.2017: 259,76 eura
- účasť na hlavnom pojednávaní 30.01.2018: 187,42 eura
- účasť na hlavnom pojednávaní 03.05.2018: 187,10 eura
- účasť na hlavnom pojednávaní 19.06.2018: 134,67 eura
- účasť na hlavnom pojednávaní 02.10.2018: 254,55 eura
- účasť na hlavnom pojednávaní 29.11.2018: 184,64 eura.

Z tohto dôvodu súd priznal žalobkyni sumu 3 712,62 eura a 20 % DPH vo výške 742,52 eura. Spolu tak súd zaviazal žalovanú nahradiť žalobcovi náhradu škody vo výške 4 455,14 eura.

37. S poukazom na to, že žalovaný oprávnene a správne namietal úkony právnej služby, súd návrh žalobkyne v časti dvojnásobného uplatnenia základnej tarifnej sadzby hodinového úkonu vykonaného dňa 18.07.2013 a náklady na predbežné prerokovanie nároku zamietol, nakoľko žalobkyni z § 14 ods. 1 písm. c) vyhlášky č. 655/2004 Z. z. a z § 18 ods. 3 zákona č. 514/2003 nevyplyva takýto nárok. Nakoľko súd zamietol tento čiastočný nárok z požadovanej istiny, rovnako tak zamietol aj úrok z omeškania v tejto časti istiny.

38. V súlade s § 517 ods. 1,2 Občianskeho zákonníka a § 3 Nariadenia vlády číslo 87/1995 Z.z., ktorým sa vykonávajú niektoré ustanovenia Občianskeho zákonníka súd priznal žalobcovi aj úrok z omeškania odo dňa 31.07.2020 do zaplatenia. Žalobca listom zo dňa 28.01.2020 požiadal Generálnu prokuratúru Slovenskej republiky o náhradu škody. Žiadosť bola generálnej prokuratúre doručená dňa 30.01.2020. Súd z tohto dôvodu priznal postupom podľa § 16 ods. 4 Zákona číslo 514/2003 Z.z. žalobcovi úrok z omeškania, ktorý začína plynúť uplynutím 6 mesačnej lehoty na predbežné prerokovanie nároku, t.j. lehota žalovanej začala plynúť 30.01.2020 a skončila 30.07.2020, deň nasledujúci súd žalobkyni z dlžnej sumy priznal úrok z omeškania.

39. Podľa § 232 ods. 3 zákona č. 160/2015 Z. z. Civilný sporový poriadok (ďalej len „CSP“) lehota na plnenie je tri dni a plynie od právoplatnosti rozsudku. Súd môže v odôvodnených prípadoch určiť dlhšiu lehotu.

40. S poukazom na odôvodnenú žiadosť žalovaného, aby súd v rozsudku určil dlhšiu dobu plnenia, súd povolil žalovanému zaplatiť túto sumu žalobcovi v lehote do tridsiatich dní od právoplatnosti rozsudku.

41. Z dôvodov uvedených vyššie súd rozhodol tak, ako je uvedené vo výroku I. a II. rozsudku. Ak sa v odôvodnení súd nezaoberal konkrétnou námietkou strán konania, urobil tak preto, že daný argument a taktiež odpoveď naň nepovažoval pre rozhodnutie za rozhodujúce (F. H. Y.. Š. R. X. W. XXXX, Z. V., Č.. XXX-V., Z..XX, §. XX; C. N. Y.. Š. R. X. W. XXXX, Z. V., Č.. XXX-N.; B. Y.. B. R. XX. O. XXXX; C. Y.. T. R. XX. T.F. XXXX). Zároveň súd uvádza, že do obsahu základného práva podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a práva na spravodlivý súdny proces podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práva slobôd nepatrí dožadovať sa stranou navrhnutého spôsobu hodnotenia vykonaných dôkazov (I. ÚS 97/97), resp. toho, aby súdy preberali alebo sa riadili výkladom všeobecne záväzných predpisov, ktorý predkladá strana (II. ÚS 3/97, II. ÚS 251/03).

42. O trovách konania súd rozhodol postupom podľa § 255 ods. 1 CSP. Žalobkyňa mala v spore len nepatrný neúspech v časti úkonu právnej služby vykonaného dňa 18.07.2013 a nákladov na predbežné prerokovanie nároku (celkovo v sumách 72,13 eura a v závislosti od priznanej istiny á 193,21 eura). Z tohto dôvodu priznal žalobkyni nárok na náhradu trov konania voči žalovanému v rozsahu 100 %. O ich výške bude rozhodnuté samostatným uznesením, ktoré vydá vyšší súdny úradník po právoplatnosti tohto rozsudku postupom podľa § 262 CSP.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku možno podať odvolanie v lehote 15 dní odo dňa jeho doručenia na Okresnom súde Prešov písomne v 2 vyhotoveniach. V odvolaní sa uvedie ktorému súdu je určené, kto ho robí, ktorej veci sa týka, čo sa ním sleduje, uvedie sa spisová značka. Ďalej sa uvedie proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (odvolacie dôvody) a čoho sa odvolateľ domáha (odvolací návrh).

Odvolanie musí byť podpísané. Rozsah v akom sa rozhodnutie napáda môže odvolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie odvolania. Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže odvolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie odvolania.

Odvolanie možno odôvodniť len tým, že a) neboli splnené procesné podmienky, b) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces, c) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, d) konanie má inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci, e) súd prvej inštancie nevykonal navrhnuté dôkazy, potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností, f) súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam, g) zistený skutkový stav neobstojí, pretože sú prípustné ďalšie prostriedky procesnej obrany alebo ďalšie prostriedky procesného útoku, ktoré neboli uplatnené, alebo h) rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci. Odvolanie proti rozhodnutiu vo veci samej možno odôvodniť aj tým, že právoplatné uznesenie súdu prvej inštancie, ktoré predchádzalo rozhodnutiu vo veci samej, má vadu uvedenú v odseku 1, ak táto vada mala vplyv na rozhodnutie vo veci samej. Odvolacie

dôvody a dôkazy na ich preukázanie možno meniť a dopĺňať len do uplynutia lehoty na podanie odvolania.

Ak žalovaný nesplní povinnosť uloženú týmto rozsudkom môže žalobca podať návrh na vykonanie exekúcie podľa Exekučného poriadku.